

בית הדין הצבאי. שלישי מומין: אביבית-הדין בריגדיר דיגווי.

התובע עבד אדינבי חוקר קצין משטרה על פעולות הנאשמים

ציונים - לא מיד גלים

הבטחונות לא עשו עליו את הרושם הדרוש.

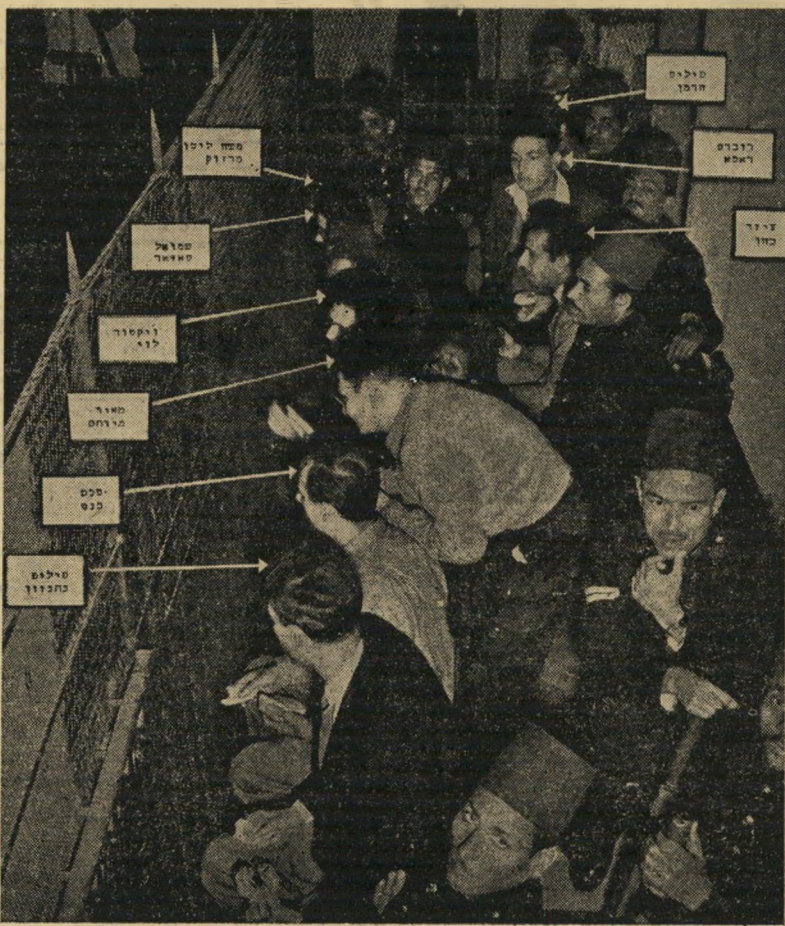
אללא יחרב בית ישראלו

משפט ה-11 לא הצליח לשנות יחס זה. התביעה הביאה עדויות כי הנאשמים קיימו קשר עם ישראל, עוררו ליהודים מצריים להגיע לשם, העבירו כספים. בעיני הקהל נראה הדבר טבעי. סבתו של אחד הנאשמים אמרה לעתונאים: "אללה יחרב בית ישראל! היא רק מביאה צרות ליהודים כאן." הדבר נראה כעניין פנימי בין היהודים לבין עצמם; הוא לא עורר שום התרגשות בין המצרים.

כת-הקצינים השלטה מצאה את עצמה ב"מבוכה: המשפט לא עורר את העניין העממי שקיוו לו, לא הסיח את הדעה מבעיית בר-ערות יותר, ואילו בעולם הרחב, במקום לייצר רושם של מוגזת ישראלית תוקפנית, עורר המשפט תגובות שליליות בהחלט.

אך השלטונות המצריים לא נואשו. ברגע שהמשפט הפך בגלוי לתצוגה תמלה ובאיר-כוח ההגנה הודו כי לחיהם סרו מן הדרך הנכונה שלא ככונן, אלא באשמת מר-גלם מישראל, הודיעה המשטרה המצרית כי עיד חלייה בשרשרת הריגול הציונית נת-פסה — ששה ימים שהודו מיד בשייכותם לאיגון החותר תחת בטחון מצרים, מסייע לישראל.

היו כל הסיכויים כי גם "מרגלים" אלה לא היו אלא קרבנות לתכסיסים פוליטיים של שליטי מצרים. אך לשליטים עצמם לא נראה דבר חשוב ביותר. לפי כל הסימנים, החליטו הם ליצור מתחת לאומגית באר-צם, התכוננו לבצע את תוכניהם במל אה — אפילו אם יצטרכו לגלות מהתרת ציונות הדשה מדי שלושה שבועות.

לעניין כל אורח מצרי בן דת משה. טוב יעשה כל אחד מהם אם יקרא את סיפור הפרשה עשר פעמים וטוב יעשה כל צעיר בן דת משה אם יבין מה מטרת הציונות, ה"משדלת אותו לבגוד במולדת — מצרים — בה הוא חי חי אישר.

ויהיה לתלאביב

עוד בשנת 1947, כשערביי ירושלים ו"גנין התכוננו למלחמה ביישוב העברי בארץ, היתה הציונות תנועה חוקית במצרים. ב"רובצי קהיר ואלכסנדריה העשירים, דפקו צעירים יהודיים על דלתות הבתים, אספו תרומות לקרן הקיימת. תנועות נוער חלד ציות גייסו והכשירו אלפי צעירים לעליה ו"ל תישיבה, לעיני החוק.

כאשר פלשו צבאת פארוק לארץ-ישראל, הוכרזה הציונות כאויבת של מצרים. כל יהודי שהיה חשד בקשר כלשהו עם התנועה האסורה נעצר, הוחזק משך הודשים רבים ב"מחנות-ריכוז במבואות אלכסנדריה. הציונות חדלה להיות תנועה מאורגנת, אולם היא לא חוסלה.

מיד עם תום הקרבות: חלה הגירה אדי-רה של יהודי מצרים. בקהיר ובאלכסנדריה הודגבו תורים אר-כים של יח דים שביקשו היתרי יציאה ממשד הפנים. ההיתרים ה"מבוקשים היו לאיטליה או לצרפת אך היה ברור כי, לרוב הנוסעים, יהיו ארצות אלו תחנות-מעבר בדרך לישראל. הפקידים ה"מצריים ידעו זאת היטב, אחד מהם אף תלה על אשכבו שלט: ויהיה לתלאביב לה" שיג כאן.

כי למרות העובדה שצבא מצרים לחם ב-

מראה כללי של תא הנאשמים (למעלה), המוקף שוטרים מזויינים ברובים. למטה מומין: הקונסול הגרמני בקהיר בין הנוכחים בבית המשפט, משמאל: אחותו וארוסתו של אחד הנאשמים, ויקטור דאסא.

א-ישראל והשאר מאחוריו קברות לא מעטים, לא השתנה יחסו של המצרי ה"ממוצע לפלסטין. בשבילו, נשארה זו ארץ זרה אשר תושביה המשיכו להיות "ערבים" בעוד הוא ראה את עצמו כ"מצרי". הפקיד, הסוחר והפלאח המצרי התקשה לראות ב"ציונות אויב מאיים. על-פי רוב, הוא אף שמח למראה היהודי שעזב את ביתו ואת עסקיו על מנת להגר למדינת היהודים. ה"התראות נגד שינוי מאוך-הכוחות ואזהרות

